

Mrtví leželi v nákladovém prostoru dodávky. Někdo na ně vylil velké množství nějaké chemikálie, zřejmě šlo o kyselinu.

Z bílého Fordu Transit, ve kterém se těla nacházela, byla odstraněna státní poznávací značka. Brněnští kriminalisté ale auto rychle identifikovali podle VIN kódu.

Majitelem dodávky byla Národní galerie Praha.

Tomáš zvedl zrak a pohlédl na Veletržní palác, kde má galerie sídlo. Přeběhl mezi projíždějícími auty a posadil se na žulový podstavec čnící na prostranství před vchodem. Zauvažoval, jestli se náhodou nejedná o vystavené umělecké dílo, ale nikdo na něj nevyběhl a nevynadal mu, tak to snad vážně byl jen žulový podstavec. Zapálil si cigaretu a mentálně se připravoval na rozhovor s vedoucí provozního oddělení.

Zuzana Paterová už na něj čekala na recepci. Když mu podávala ruku, znatelně se jí chvěla.

„Omlouvám se, že jsem vám do telefonu neřekl víc, ale takhle to bude lepší,“ začal Tomáš, když ho bystře působící žena vpouštěla do kanceláře.

„Měl nehodu, je to tak?“

„Kdo?“

„Pan Dlouhý. V pátek nepřišel do práce. Po víkendu taky ne a jeho telefon je nedostupný,“ Paterová skoro šeptala.

„Tu dodávku řídil pan Dlouhý? Váš zaměstnanec?“

Přikývla. „Určitě, s tím fordem jezdil jenom on. Vy jste s ním nemluvíli? Co se mu stalo, řeknete mi to, prosím? Je v pořádku?“

Tomáš se nadechl. Pravděpodobnost, že si jen prověří, že galerii někdo ukradl dodávku, a tím to pro něj hasne, se rozplývala.

„Vydržte ještě chvíli, je to důležité,“ Tomáš si všechno zapisoval. „Víte, kde to auto jezdilo? Šlo o nějakou služební cestu?“

„Nevím.“

„Nevíte, proč bylo kousek od Znojma? Galerie ho tam neposlala?“

Zavrtěla hlavou a sklopila zrak.

„Nemáte nějakou knihu jízd nebo něco takového? Nebo GPS sledování vozidel? Potřebovali bychom zjistit, kam ten ford jel a za jakým účelem,“ opakoval Tomáš.

Paterová se tvářila tak provinile, až mu to začínalo být podezřelé.

„Co se stalo panu Dlouhému?“ Upřela na něj oči. Byly plné slz.

„Paní Paterová, neberte to nijak úkorně, ale teď se budu ptát já a vy budete odpovídat, ano? Obráceně to nefunguje.“

Přikývla.

„Takže pan Dlouhý nezvedá telefon.“

„Od pátku.“

Tomáš si to zapsal.

„Takže od pátku se nehlásí. Řeknete mi jeho číslo?“

Ukázala mu kontakt ve svém telefonu. Ruka se jí třásla. Opsal si ho do notýsku.

„Paní Paterová, poslouchejte,“ řekl co možná neklidněji. „Je vysoce pravděpodobné, že ten člověk je po smrti.“

Zakryla si ústa dlaní. „Co se stalo? Řeknete mi to, prosím?“

„Nemůžu, opravdu. Ale potřebuju, abyste mi vy řekla všechno o panu Dlouhém i o tom autě. Kam jel, co nebo koho v něm vezl a co dělal na Moravě.“